

J 17,4-8; křest Ley Ignath; 19.6.22

Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi svěřil. A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe; neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. Vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.

Kým je pro tebe Bůh? Kde ho hledáš, nebo naopak nehledáš, kde ho nalézáš či nenalézáš? Na takovou otázku nenarážíme jen tak. Ptají se nás na ledaskoho. Jak vidíme sousedy, politické poměry, co pro nás znamená tenhle ten či támhle... Ale ptát se takhle osobně, natvrdo na Pána Boha? Vlastně nepamatuju, že bych se takhle jen tak, beze všeho, ptal sám (třeba konfirmandů, nebo kandidátů do staršovstva :-). Leda možná v hospodě, když někdo zjistí, že jsem farář, po 4. pivu se pasuje na odborníka na spiritualitu a začne mi vysvětlovat, jak to vlastně s tou vírou, biblí je... To se ho pak takhle zeptám. *Kým je pro tebe Bůh?*

Dnes ve mně tu otázku vyvolalo evangelium, resp. ten moment Ježíšovy modlitby, kdy říká *Zjevil jsem tvé jméno lidem*. A když narazíte v příbězích – písních – a modlitbách Písma na tenhle pojem, *Jméno*, je s ním na stole právě i ta otázka *Kým je pro tebe Bůh?* Odkud čerpáš inspiraci k odpovědi? Kde se rodí důvody a podoba tvé odpovědi? Z jakých představ?

Vlastně na tu otázku nenarážíme zas tak zřídka, ale docela pravidelně, kdykoli vyslovíme první prosbu modlitby Páně („posvěť se Jméno...“). A dnes jsme této otázce (a snad i odpovědi) vystavili celý jeden lidský život, když jsme křtili Leu „ve Jméno Otce i Syna i Ducha Svatého.“

Ježíšova modlitba, zvaná velekněžská, z níž jsme před chvílí slyšeli jednu sloku, **jde této otázce hodně naproti**. Stojí o ni – a zároveň ji svým způsobem vyvolává. Když Ježíš říká *Zjevil jsem tvé jméno lidem*, tak v tom zaznívá: Ten můj, víceméně hotový příběh od narození až po kříž a vzkříšení je odpovědí právě na takovouhle otázku: *Kým je pro tebe Bůh?* Moje otevřenost pro učedníky, ať jsou z pravověrného Judska nebo zpohanštělé Galileje; moje divy, počínaje Kánou, kde jsem ukázal že nejlepší víno dáváš naposled; moje lítost nad těmi, kdo jsou v koncích; to, jak stavím chromé na nohy a otevírám oči nevidoucím, lámu chléb lačnicím, napajím žíznivé; dávám svým *Jdi a nehřeš víc* šanci provinilým; přemáhám předsudky nábožensky fundovaných; bourám ohrady mezi tzv. spravedlivými a nespravedlivými – to všechno jsou kroky, činy, setkání, v nichž lidem vyjevuji, osvětluji a dávám zakusit, *kým je pro mě, a kým může být pro ně Bůh*. Celý můj příběh je nabídkou potkat odpověď na tuhle otázku a celý můj příběh (říká Ježíš zároveň) je dokladem, že tě takhle, Otče, беру vážně.

Ježíšův příběh, ten je totiž zároveň dokladem, že on sám před naléhavostí této otázky neuhnul. Že se jí vystavil a za odpověď, kterou on sám nabízí, **ručí**. Svou **ochotou** jít až

na kříž – jako přítel pokládající život za přátele. A **svou důvěrou**, svou odevzdaností tomu, který ručí za něj.. Tím, když ho třetího dne vyvedl ze sevření a pout smrti a zavržení. *Já jsem oslavil tebe*, shrnuje Ježíš, *tak ty teď oslav mne*.

V Ježíšově příběhu, popř. příběhu toho lidu, uprostřed něž se Ježíš zrodil (tedy SZ Izraele), máme tedy potkávat odpověď. Kým je pro nás Bůh? - tím, kým je pro nás Ježíš. Jeho slitování, moc proměnit lidské životy, kterou do životů lidí vnáší; síla a energie lásky, kterou léčí a naplňuje umlácené nebo vyčerpané životy – a **blízkost**. Blízkost slov, která odkazují k Bohu jako zdroji a inspiraci toho všeho. Proto, když např. vyhlásí podobenství, já jsem vinný kmen a vy ratolesti, hned dodá, *zůstávejte ve mně!* Čtěte, poslouchajte, promýšlejte tenhle příběh, ptejte se po něm, a on se vám stane životodárnou mízou.

Ta otázka má tedy odpověď. Odpověď, kterou nemusíme pracně lovit z vesmírných dálav ani z hlubin podvědomí nebo v dřevých znalostech náboženských tradic a rituálů. Nejsme ani odkázáni na majitele klíčů k náboženským pravdám, kteří se svými učedníky a stoupenci občas hodně rádi manipulují. A nejsme odkázáni ani na hloubání nad 4. pivem v hospodě. Tuhle odpověď Ježíš nabízí, když říká *Zjevil jsem tvé jméno lidem*.

Ale co s ní, s tou odpovědí? Kam s ní? To je to oč tu běží. Ta otázka „Kým je pro tebe Bůh?“ se stala jakousi osou života Ježíšova. A má-li jeho odpověď – jako zjevení Jména, ztělesnění Božího příběhu uprostřed světa – má-li mít pro nás smysl, pak je třeba přijmout ji jako nabídku, která se může stát **osou** našeho vlastního **žití**. Právě křest nás upozorňuje svým *ve jméno Otce+S+DS*: To, co vám nabízí Ježíšův příběh, to se chce stát a stávat osou vašeho žití.

Tahle osa umožňuje životu **zakotvení**, navzdor všemu, co životem zmítá. Námi přitom zmítá kdeco. Např. během covidu a teď po Putinově agresi opakovaně (a leckdo stále více) zjišťujuj, jak je civilizace křehká a jistoty, na něž jsme si zvykli jako na stabilní, jak jsou vratké. (Přičemž v této souvislosti je dobré si připomenout, že jinde ve světě to takhle zakoušejí opakovaně, to jen tady v této kotlině jsme to dost dlouho ignorovali.) Taková nestabilita vyvolává úzkosti, strachy, otrásá slupkou lidskosti, kterou si pracně osvojujeme. A když pak lidmi zmítají tyhle emoce, zdá se jako nejlepší uchýlit se prostě k sobectví, někdy poměrně agresivně projevovanému a jindy účinně maskovanému. Třeba i nábožensky. Sobectví, to se umí tvářit jako kotva pro život nejjistější. V tomhle bouření si všimněme, že Ježíšův příběh naše žití **ukotvuje** do hlubin milosrdenství, odpuštění, ochoty k spolulidství.

Jakožto směrodatný příběh pak ten Ježíšův příběh **osu našeho žití orientuje**. Uprostřed zmatků dává životu směr. Kam? K tomu, co je lidské, lidské z Boží perspektivy. Dokáže slupku našeho žití rozlousknout a otevřít to žití milosrdenství, empatii, ochotě nasadit vlastní kůži pro druhé. Hledat cesty k odpuštění, ujít druhou míli i s těmi, které od pohledu považujeme za protivny a nebo rovnou

nepřátele. Probourává „sociální tupost“ a jako silným nám umožňuje, abychom zápasili o slabé – jako sytí věřili hladovým jejich hlad a sdíleli se s nimi – abychom si prostě nechali svědomí „zjitřit evangeliem“ (jak říká kolega P. Keřkovský).

A protože Ježíšův příběh vrcholí otevřenou **cestou k Otcí**, jak to připomínají evangelijní finále o vzkříšení, tedy budoucnosti darované tomuto příběhu – míří pak i osa našeho žití právě tam, k budoucnosti Božího Království. A my přestáváme podléhat depresím z pomíjivosti nebo absurdity situací, jež do života vpadnou (nebo kterým jsme pomohli na svět). Uneseme je, a zjišťujeme, že znova dostáváme sílu, kráčet s tím příběhem dál. Tak ten příběh nakonec obdarovává život pokojem, který převyšuje všeliký rozum lidský.

Přičemž to, co jsem se pokusil ukázat na rovině jednotlivého života, platí ještě víc pro společenství, jež se kolem toho příběhu schází, **pro sbor**. Koneckonců samotný sbor, či církev, je tu především od toho, aby se toto společenství ptalo, kým pro nás je a má být Bůh? A k odpovědi se nechalo vždy znova oslovit příběhem Ježíšovým a v něm nacházelo svou kotvu, orientaci, i budoucnost. Že je to někdy fuška, že zjišťujeme, jak málo jsme tomu rozuměli, nebo se kolem toho pohádáme, to už z podstaty patří k věci. Nakonec, těchto konfliktů a neporozumění najdete víc než dost i v samotném příběhu evangelia.

Ta Ježíšova odpověď na otázku „Kým je pro tebe, pro vás Bůh?“ ovšem dnes nezní v nějaké bouřlivé rozpravě ani u lůžka ztrápeného člověka. To své *Zjevil jsem tvé jméno lidem pronáší v modlitbě*. V modlitbě, v níž oslovuje Boha *Otče*, připomíná své nasazení pro Otcovu věc a dává se mu s důvěrou do rukou.

My v té modlitbě máme místo. Vlastně nás do ní vzal sebou, přesně v té chvíli, kdy dokonal dílo a s důvěrou vyhlíží budoucnost, slavnou tečku, kterou jeho příběhu Otec napíše. Tak se jeho modlitba a jeho vztah k Otcí stává modlitbou a vztahem, cestou otevřenou pro nás. Proto dnes společně jeho modlitbou, která začíná oním „Otče“ zakončíme, než řekneme Amen.

Otče náš...

Salvátor 19.6.2022

Pozdrav

Píseň 192,1

In: Haleluja. Chvalte, Hospodinovi služebníci, chvalte jméno Hospodina! Jméno Hospodinovo buď požehnáno nyní i navěky.... Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. Nuzného pozvedá z prachu, z hnoje vytahuje ubožáka a pak ho posadí vedle knížat, vedle knížat svého lidu. Haleluja (Ž 113,1n)

Píseň 135 (Ž 111)

Modlitba

Předstupujeme před tebe, Pane, s velkým respektem. Kdo jsme my, abychom mohli s dětskou samozřejmostí natahovat ruce pro tvé dary? A přece nás právě k tomuto očekávání zveš, čekat tě i na dně našich sil, otvírat se tvé solidární blízkosti, vyhlížet slovo naděje i když máme srdce plná zklamání, vyhlížet tvé vysvobození z toho, co svírá a drtí. Svěřujeme ti tedy svou vyčerpanost, zmatenost, nejistotu, jak to s tebou vlastně máme, a prosíme o oslovení. Ať k nám promluví příběh tvého Syna jako ujištění, že naše očekávání není zbytečné, marné ani bláhové. Připomeň nám blízkost tvého království, a tak obnov a proměň naše žití. Amen

1. čtení Mt 13,31-32

Píseň 716 (Z tvé ruky)

Křest – Lea Ignath

Dnes udělíme svátost křtu Leie Ignath, dceři Kateřiny a Štefana Ignathových. Lea je po Zoe a Evě třetí dítě v tomto sboru pokřtěné. Svědky křtu budou Jana Kavalcová a Ivan Ignath.

Před křtem

Apoštolské vyznání

Otázky pro rodiče

Ustanovení křtu Mt 28

Křest

Modlitba po křtu

Požehnání (J 15,5.11)

Píseň Všechny děti (BTS 6)

text J 17,4-8

kázání

Píseň 423

Ohlášení

Přímluvy

Poslání Mt 6,31-33

Požehnání

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Amen

Píseň 415,1-4